jun-jul-aug 2o18
Driemaandelijks
Afgiftekantoor
OOSTENDE Centrum
P 91 30 37

10 JAAR

bpost
PB-PP |
BELGIE(N) - BELGIQUE

DE MOHIKAAN

Ledenblad en nieuwsbrief
Vlaamse Vriendenkring
Kolonialen en Missionarissen

V.U .Bob Vanhee – Visserskaai 45/3.2 8400 Oostende
liv@skynet.be - tel. 059/26 61 67 – www. De-mohikaan.jouwweb.nl

DE MOHIKAAN
Bladwijzer n° 4/ 2018
juni – juli – augustus

3) - Editoriaal "30 JUNI " door Boudewijn Eggermont.
4) - " Vaderlandse Geschiedenis " door Guido De Weerd.
5) - " Toekomst in 't zwart " door Boudewijn Eggermont.
6) - 7) -" Vlaanderen zendt "zijn boeren uit " door Eddy Merveillie.
8) - 9) - Congo-babbels uit de Kasai door Zr. Lieve Van Wijmeersch.
10)- 11) " -Dipenda" herinneringen van 58 jaar terug door Bob Vanhee.
12)-13) -14) – MPENGE, een oerwoud dorp door Herman Van Kerckhoven.
15)- Koninklijke pech en gelukvogels door Boudewijn Eggermont.
16)- UITNODIGING 10e ' Dipenda-wake 'op Zaterdag 30 juni.

Volgende Mohikaan n° 5 / 2018 verschijnt begin Augustus

- Met uitnodiging voor de reunie van Zaterdag 25 Augustus in De Pinte;
- Bijdragen van Boudewijn Eggermont, Mark Scheldeman, Herman Van Kerckhoven.
- Eind oktober komt een herfstfeest met boek-presentatie van een retrospectieve kijk " the best of " van 10 jaar MOHIKANEN werking.

Bob Vanhee

Wees niet droevig als je aan me denkt. Vertel liever iets vrolijks over mij met een glimlach ! Behoudt me dat plaatsje tussen jullie waar we samen het leven deelden.....

-JOSEPHINE vertrok in 1956 naar Leopoldstad waar haar man Willy Cloet (+ 1994) als medisch afgevaardigde en verantwoordelijk voor de centrale aankoopdienst was tot 1960 De steeds maar slinkende tafel "Roeselarenaars " zal haar missen op onze reunies.
-JAAK was van 1952 tot 1960 broesse- territoriaal in de Kasai. Samen met zijn vroegere AT Flor Geens, was hij het vlaamse ankerpunt van de ten ziele gegane AFAC.

WE DELEN IN DE ROUW VAN DE FAMILIES VAN DEZE OVERLEDENEN

EDITORIAAL : 30 JUNI

Terwijl de Mohikanen in Oostende op 30 juni gezellig keuvelend zullen bijeenzitten en van een lekkere maaltijd genieten, zal in Brussel weer eens een idiotie van belang plaats hebben. Dat stoort ons gemoed amper omdat we dank zij de beweringen van Charles Darwin ons al lang aangepast hebben. We krijgen eerder een gevoel van diep medelijden omdat de initiatiefnemers van de verheerlijking van een psychopaat geen besef hebben van wat ze uitspoken. Ene Patrice Lumumba verheerlijken die aan de basis ligt van de enorme miserie waarin Congo zich vandaag nog bevindt, is niet te benoemen. We hebben ondervonden dat de Congolese bevolking goed presteert als ze goed geleid wordt. Daarom is het zo betreurenswaardig de geweldige rijkdommen van Congo te laten ontglippen aan die slimmeriken van Chinezen die de onverzadigbare zakken van Kabila en zijn bende vullen. Er is echter nog een andere stroper op de kust, maar in Kivu: Paul Kagame die het vertikt een centje aan de eigenaars te geven en wolkenkrabbers bouwt in zijn arm landje met de enorme hoeveelheden coltan die hij zo maar wegsleurt. Hij slaagt er zelfs in als voorbeeld gesteld te worden voor de ontwikkeling van zijn land. Heel straf.

En aangezien idiotie aanstekelijk werkt, zal het Brussels voorbeeld gevolgd worden. In Oostende waar ze begonnen zijn met een hand af te zagen van het standbeeld van Leopold II op de dijk, broeit die gedachte al geruime tijd in de groene hersenen. Andere steden zullen volgen. Dan is de volgende stap een groot bronzen beeld ter ere van de wereldverbeteraar Patrice Lumumba. Als die staat te pronken, kan die glorificatie afgesloten worden met een dringende oproep aan het Vaticaan om de procedure in gang te zetten voor de heiligverklaring van onze Patrice. Dan kan hij met zijn cynische glimlachje naast onze pater Damiaan van Molokai staan. We zullen dan vergeten dat Damiaan uit Tremelo trachtte melaatsheid te genezen en aan die verschrikkelijke ziekte is ten onder gegaan door zich volledig op te offeren voor die sukkelaars. Lumumba is er van zijn kant in geslaagd van zijn groot land een melaats land te maken dat enkel nog corruptie, honger, gevechten, een klein miljoen vluchtelingen, 5 à 6 miljoen doden en een 700.000 ondervoede kinderen in de Kasaï telt.

Allemaal de schuld van Patrice Lumumba? Hij is wel de grondlegger van die negatieve "ambiance" die er vandaag nog heerst. Men vergeet dat hij afkomstig is uit de Tetela stam met een kwalijke reputatie die een actieve ronselaar was van slaven voor de Arabieren. Als Leopold II met veel moeite een einde stelde aan die lucratieve bezigheid, was de frustratie en haat tegen de Belgen onuitwisbaar. Dat is nog te begrijpen. Schijnbaar is die wrok blijven hangen in de familie. Zijn geestesgenoten zoals Mulele en vele anderen hebben in het onzalige jaar 1964 in naam van Lumumba afschuwelijk te werk gegaan. Simba's beschouwen als de bouwers van een moderne Congo, zoals men in Moskou en Peking beweerde, is een misvatting van jewelste. Mobutu die begonnen is als de secretaris van Lumumba, deed het op een beschaafdere manier. Het was een bandiet, maar zoals de Amerikanen zeiden: 'het is onze bandiet'. En dus niet van de Russen. Dan kwam de dynastie Kabila aan de macht. Vader Kabila was de vertegenwoordiger van de MNC -Lumumba voor Oost-Congo. De zoon Joseph denkt en leeft verder nog steeds in die zelfde geest als het grote voorbeeld Patrice Lumumba.

De Congolese diaspora, die de koloniale tijd niet gekend heeft, begint in ons land ferm lawaai te maken. Hoe platter wij op onze buik gaan, hoe onredelijker ze zullen worden. Het is voor hen onvoldoende dat ze het hernieuwd museum van Tervuren hebben mogen inrichten, nu zou de directeur van dat museum een Congolees moeten zijn. België heeft geen besef meer van de werkelijkheid en laat zich meeslepen naar geestelijke armoede. Wanneer eindigt dat? We kennen het antwoord: NOOIT. Alleen erger en erger.

Boudewijn Eggermont

VADERLANDSE GESCHIEDENIS VOLGENS DE REDACTIE VAN DAG ALLEMAAL

Het tijdschrift Dag Allemaal definieert zichzelf als volgt "*Dag allemaal is het lijfblad voor wie houdt van spraakmakende primeurs en entertainment. De redactie houdt continu de vinger aan de pols van wat in Vlaanderen leeft en brengt elke week een openhartig magazine dat boeit, vermaakt en ontroert.*" En om dit te staven zocht de redactie een Nederlands onkundige uit Namen op, de vers gedoctoreerde Pierre-Luc Plasman onderzoeker aan het CEHEC *(Centre d'Etude de l'Europe contemporaine)* Als doctoraatsbursaal onder begeleiding van professor Vincent Dujardin gaf hij her en der reeds conferenties met als thema het bewind van Leopold II. Hij was steeds voorzichtig negatief wat Leopold II betreft zonder de kwaliteit te benaderen van het meesterwerk van Barbara Emerson "*Léopold II le royaume et l'empire.* "

In het tijdschrift Dag Allemaal van 27 april 2018 laat de redactie de populistische teugels los zonder vermelding van objectieve gegevens zoals in de lijvige publicatie van de Antwerpenaar professor F. Buelens (in 1908 werden in de haven van Antwerpen 5,035 ton rubber gelost; in de haven van Liverpool 20,60 ton; ondertussen werden 75 ton ivoor door de slavendrijvers naar de Oostkust gesleept).

Wanneer Plasman schrijft dat Leopold II "*zelfs zijn eigen dochters heeft onterft*" doet hij beroep op zijn verbeelding en zou hij er als historicus goed aan doen de bestaande literatuur hier omtrent van nabij te bekijken (zoals "*Autour des trônes que j'ai vu tomber*" geschreven door Prinses Louise van België)».

En gezien de geest van de publicatie van Dag Allemaal hoort er ook nog wat riool-literatuur bij zoals de paragraaf die begint met de weinig geschiedkundige woorden "*Leopold II heeft verschillende minnaressen versleten en heel wat buitenechtelijke kinderen verwekt*" (sic) Natuurlijk "vergeet" de hoofdredacteur van Dag Allemaal erbij te voegen dat de zeventig jarige Leopold II reeds sedert vele jaren weduwnaar was.

De hoofdbrok van de publicatie dit nummer van Dag Allemaal betreft de Koninklijke serres onder de titel "*Vorst bouwde liefdestempel voor minderjarige minnares met bloedgeld.* " Dit publiceren als historische waarheid is pure onzin. Zonder naar het andere landsgedeelte te gaan kan men de waarheid lezen in de licentiaat-thesis van 1958 van de Antwerpenaar professor emeritus Werner Cornelis. De Koninklijke serres behoren sedert meer dan een eeuw toe aan de Belgische Staat en maken deel uit van de koninklijke schenking waartoe ook behoren het paleis van Laken, de tuin van Tervuren, het chinees paviljoen, de Kapel van Koningin Astrid in Küsnacht enz.

Het is moeilijk te begrijpen wat de hoofdredacteur van Dag Allemaal bezielt om derwijze af te wijken van zijn eigen doelstellingen door beroep te doen op medewerkers die weinig of geen kennis hebben van wat in Vlaanderen leeft zelfs met *continu de vinger aan de pols te houden.*

Als *spraakmakende primeur* heeft de redactie zijn doel bereikt.

Guido De Weerd
Vlaming, auteur van het boek "The Congo Free State, In search of the historical truth"

TOEKOMST IN 'T ZWART

Heeft U ook de indruk dat hoe slechter het gaat met Afrika, des te heviger er op ons gekapt wordt? Probleem voor onze criticasters: hierdoor onderlijnen ze nog meer het verschil tussen vroeger en nu. Jammer, maar voor de Afrikaanse bevolking, is het een groot verschil. Zouden onze belagers door steeds op dezelfde nagel te blijven kloppen bij ons een schuldgevoel willen ontwikkelen? Dan zullen ze nog lang moeten kloppen want de negatieve evolutie van Afrika is van die aard dat wij fierder en fierder worden van wat we er gerealiseerd hebben. Na meer dan 50 jaar zijn de Afrikaanse leiders er wel in geslaagd ons werk grondig af te breken. In plaats van ons voorbeeld te volgen hebben ze het op zijn Afrikaans gedaan. Botswana schijnt het goed te doen. Rwanda is de meester-dief die een onuitputtelijke bron gevonden heeft bij zijn Congolese gebuur. Zuid-Afrika belooft te nationaliseren. Dan liggen de vleespotten nog dichter bij de hand om te graaien. Dat koelt de investeerders wel gevoelig af. De boeren verwachten een theater zoals in Zimbabwe. Men schat dat tegen 2050 er minder dan 1 miljoen blanken zullen zijn in Z.A.

Eigenaardig, maar het is na professor Bruce Gilley, weer een Amerikaan die de evolutie in Afrika nuchter durft bekijken. Europeanen blijken met gesloten ogen en het verstand op nul ingetogen te luisteren naar de anti-koloniale retoriek die gedurig over onze hoofden met veel passie gestrooid wordt. Nu is het Stephen Smith die afrikanistiek doceert in de Duke University in Noord-Carolina. Hij publiceert in 't Frans en schreef een essay: ***'La Ruée vers l'Europe'*** met als ondertitel: ***'La jeune Afrique en route pour le Vieux Continent'.***

Hij schrijft: "Slagen wij als continent er niet in een efficiënt en realistisch immigratiebeleid voor de lange termijn uit te werken, dan zal Europa geconfronteerd worden met migratiestromen die epische proporties zullen aannemen en telt het over dertig jaar tussen 150 en de 200 miljoen Afrikanen. Vandaag zijn dat er negen miljoen."

In een vorige publicatie ***"Négrologie: pourquoi l'Afrique meurt"***, stelde hij dat de Afrikanen in grote mate zelf verantwoordelijk zijn voor de ellende op hun continent. Vandaag is die ellende er nog steeds, alle afro-optimisme ten spijt. En dat komt, aldus de auteur, omdat de Afrikanen nog altijd denken dat veel kinderen krijgen gelijk staat met rijkdom. "Als het Westen ergens schuld treft, dan is het omdat wij de Afrikanen er nooit op hebben durven wijzen dat ze pas duurzame welvaart zullen creëren als ze er in slagen hun demografische ontwikkeling onder controle te houden." Nogal naïef van Smith te denken dat de Afrikanen naar deze wijze raad zouden geluisterd hebben. Ze hebben naar al de rest ook niet geluisterd.

En dan schotelt hij ons enkele ontnuchterende cijfers voor:

- Tussen 1930 en 1960 steeg het aantal Afrikanen van 150 miljoen naar 300 miljoen.
- In 2010 werd de kaap van 1 miljard overschreden.
- Tegen 2050 verwachten de Verenigde Naties dat Afrika tussen de 2 en 2,5 miljard zielen zal tellen.
- Vijftig jaar later zullen dat er - ten zuiden van de Sahara - volgens verschillende prognose 3,36 miljard zijn. De hoogste prognose voorziet 4,85 miljard tegen 2100.
- Wil Europa de verhouding tussen zijn actieve en niet-actieve bevolking in stand houden, dan moet het volgens een rapport van de VN elk jaar 13 miljoen migranten binnenlaten. In dat geval zal drie kwart van de Europese bevolking tegen 2050 van Afrikaanse origine zijn. Het rapport zegt er bij dat dit politiek gezien onaanvaardbaar zou zijn.
- Volgens een enquête van het onderzoeksbureau Gallup wil 42 % van de Afrikanen tussen vijftien en vijfentwintig jaar emigreren.
- Drie op vier mensen die in 2100 op deze wereld geboren worden, zullen Afrikanen zijn.

Thomas Malthus verwittigde al in 1798 voor overbevolking. Hij dacht meer aan hongersnood en rekende op een verhoogde mortaliteit om het evenwicht te herstellen. Hij kon niet vermoeden dat de geneeskunde en onze toewijding zijn vermoeden te niet kon doen.

In tegenstelling tot de bevolking lijkt de ernst van de situatie niet tot de Europese elite door te dringen. Maar we blijven hopen: de Europese Unie is nog jong, en het verstand komt niet vòòr de jaren. Het wordt voor ons toch wel lastig om te blaken van optimisme.

Boudewijn Eggermont

1911 – Vlaanderen zendt zijn boeren uit ; van Burst naar Katanga

In deze tijden van internet, mobiele telefonie en andere communicatieve technologische hoogstandjes kan elke reiziger waar ter wereld hij zich ook bevindt, vrijwel ononderbroken een direct contact met het thuisfront onderhouden. Ook in Congo zijn er steeds minder gebieden die buiten het bereik van een mobiele telefoonoperator vallen. Als er in de vroegere kolonie immers al iets te vinden is dat functioneert dan zijn het wel de verschillende GSM-netwerken zoals daar zijn Voodacom, Airtel, Orange, Africel,.....

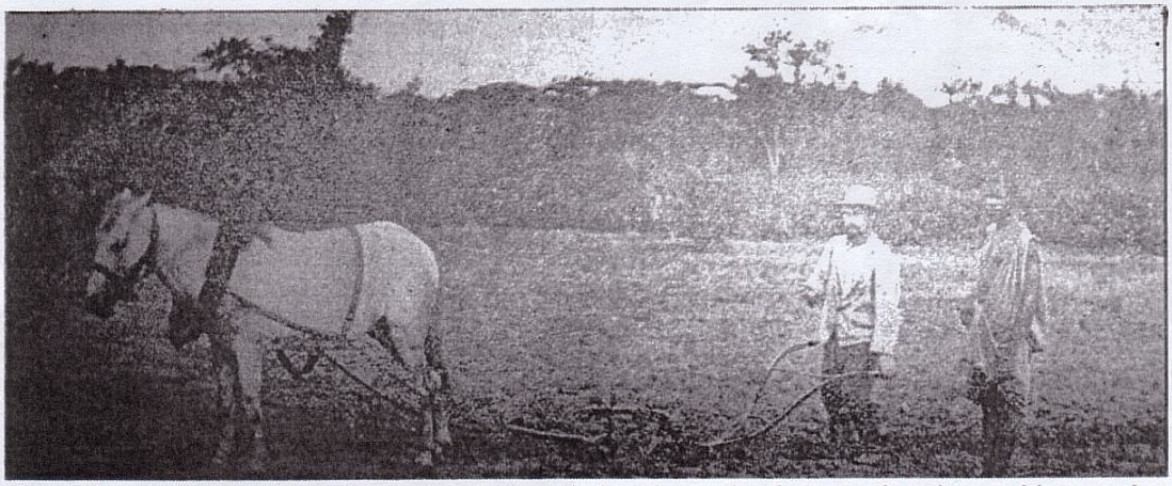
Zo'n 100-120 jaar geleden was dat allemaal wel even anders. De Congotrotter uit de pionierstijd moest zich behelpen met de occasionele brief die ofwel werd verzonden via het al in meer of mindere mate uitgebouwde primitieve postwezen of anders werd toevertrouwd aan iemand die men onderweg had ontmoet en toevallig op de terugreis was naar België. Zo'n brief werd ook wel eens als een zending "poche restante" benoemd want of de missive ook daadwerkelijk de geadresseerde bereikte was uiteraard afhankelijk van de goodwill van de gelegenheidskoerier. Een ander gebruik dat al vlug ingang vond was het publiceren in kranten van dergelijke briefwisseling. Personen met enige naam en faam konden hun observaties en bedenkingen vaak kwijt in de landelijke pers bij wijze van wekelijks vervolgverhaal of stelden die na afloop van de reis te boek. Voor de mindere goden was er nog altijd de regionale pers die ook graag af en toe met persoonlijke avonturen uit de kolonie uitpakte. De reisverhalen van vooraanstaande personen zoals bijvoorbeeld Karel Buls, Henri Carton de Wiart en andere notabelen zijn algemeen bekend. Voor de historicus zijn echter de beschouwingen van de gewone, minder vooraanstaande tijdelijke bezoekers van de kolonie of de belevenissen van een pas voor het eerst naar Congo vertrekkende kolonist vaak boeiender en leerrijker. Het is juist tijdens het uitpluizen van de archieven van het sinds lang ter ziele gegane regionale weekblad " De Denderbode" dat ik het verhaal van Pieter Cosyn ontdekte.

Op 20 augustus 1911 verscheen in de wekelijkse editie van "De Denderbode" de eerste van een reeks brieven van de hand van Petrus (Pieter) Cosyn, een inwoner van het Oost-Vlaamse boerendorp Burst , gelegen ongeveer halfweg tussen Zottegem en Aalst. Hierin beschrijft hij hoe hij op 02 maart 1911 vanuit zijn geboortedorp vertrekt, op weg naar Congo. Wij leren dat hij gestudeerd heeft aan de Koloniale Hogeschool van Brussel en vergezeld wordt door zijn studiegenoot Godefroid Wathelet uit Soumagne. De reis naar het zwarte continent verloopt via Oostende, Dover, Londen en Southampton naar Zuid-Afrika om vervolgens door te reizen naar Katanga.

Twee jaar lang zal Pieter Cosyn de lezers van de Denderbode trouw berichten over zijn belevenissen tijdens zijn verblijf in Katanga. Uit zijn brieven komen wij al vlug te weten dat hij niet zo maar vrijblijvend naar de kolonie gaat. Pieter Cosyn blijkt immers deel uit te maken van de zogeheten "Missie Leplae". Deze missie was een wetenschappelijke zending die op aansturen van de Minister van Koloniën Renkin gedurende twee jaar door Katanga zou reizen om er een studie te maken over alle aggrarische mogelijkheden die deze regio eventueel zou kunnen bieden en zodoende deze provincie als een geschikte plaats voor kolonisten op de kaart te zetten. Door de zich snel ontwikkelende mijnbouw en de spoorlijn die vanuit Rhodesië nu ook Elisabethstad had bereikt, was er op korte tijd immers een zodanige toestroom van mensen op gang gekomen dat de lokale voedselvoorziening stilaan precair begon te worden. Om aan dit probleem het hoofd te kunnen bieden moest er dus zo snel mogelijk een landbouwsector worden uitgebouwd , sterk genoeg om aan de plaatselijke noden te kunnen voldoen. De eerste bevindingen van de studiereis werden in al in 1912 gepubliceerd in het "Bulletin Agricole du Congo Belge", uitgegeven door de "Directie-Generaal voor de landbouw" van het Ministerie van Koloniën. Het is ook in de publicaties van het "Bulletin Agricole du Congo Belge" dat wij kunnen terugvinden wie van het aan die Directie-generaal verbonden Afrika-personeel waar in Congo is tewerkgesteld of bij zijn vertrek voor welke post is voorbestemd. Zo komen wij te weten dat Pieter Cosyn en Godefroid Wathelet bestemd zijn om te gaan werken op de reeds bestaande modelhoeve te Lukonzolwa aan de boord van het Lac Moëro. Vanuit Lukonzolwa trekt Pieter Cosyn echter verder noordelijk met de opdracht om te Kitungulu een nieuwe lanbouwpost op te richten. Dat er te Lukonzolwa al enige lanbouwbedrijvigheid was, was een gevolg van een eerdere zendingen. In 1909 werd bijvoorbeeld op initiatief van Leopold II "La Compagnie Foncière Agricole et Pastorale du Congo" opgericht met als doel de inplanting van

Belgische landbouwnederzettingen in Katanga te verwezenlijken. De eerste missie van deze maatschappij kwam in Katanga aan in 1910. Het startkapitaal ten bedrage van 1 miljoen toenmalige BEF was echter al heel snel opgebruikt en bijgevolg nam de Belgische staat in 1912 het beheer over. Ondertussen kreeg in 1911 de "Mission Agricole du Katanga " (de Missie Leplae), al de opdracht de nodige prospectie te doen om binnen de kortst mogelijke tijd Belgische landbouwnederzettingen in de Katangese mijnregio te realiseren. Hierbij werd niet alleen gemikt op het voldoen van de plaatselijke voedselnood maar werd in de planning van Leplae ook uitgekeken naar de mogelijkheid voor het aanleggen van grote plantages voor het creeëren van een rendabele exportproduktie.
Een andere bron die ons ditmaal iets meer vertelt over de persoonlijkheid van Pieter Cosyn is de briefwisseling van Victor Dierckx, een oud volksvertegenwoordiger uit Geraardsbergen die toevallig als gast met de expeditie Leplae naar Congo is meegereisd. Na het overlijden van zijn echtgenote doorworstelde Victor Dierickx een moeilijke periode. Ten einde uit het emotionele dal te geraken, besloot hij na veel aandringen toch in te gaan op het aanbod van zijn vriend minister Renkin om met de missie Leplae mee te trekken. Dierckx maakt samen met Pieter Cosyn en Godefroid Wathelet de zeereis tot in Zuid-Afrika en vergezeld hen vervolgens nog tot in Sakania in Belgisch Congo waar hij het gezelschap verlaat en aan een eigen traject doorheen de kolonie begint. Net zoals Cosyn onderhoudt hij een correspondentie met de pers uit het denderland maar in plaats van in het blad "De Denderbode" laat hij zijn berichten publiceren in de edities van "De Volksstem". In 1913 zal de uitgever van "De Volksstem" trouwens de volledige correspondentie bundelen in een boekje onder de titel " Dwars door Congoland ; dagboek van eenen Belgischen Congotrotter" en de opbrengsten ervan schenken aan een door Victor Dierckx uitgekozen goed doel. Dierckx zal op zijn tour door Katanga Pieter Cosyn trouwens gaan bezoeken in Lukonzolwa en maakte er onderstaande foto.

De brieven die Cosyn schrijft behandelen naast zijn indrukken over het alledaagse leven in het toenmalige Katanga uiteraard ook over zijn bedrijvigheid binnen het kader van de landbouwmissie. Hij is onder andere aangesteld om met de Congolese werklieden van het landbouwstation van Lukonzolwa met een hele reeks nieuwe aanplantingen te experimenteren.

Pieter Cosyn uit Burst (Oost Vlaanderen) slaat de hand aan de ploeg op de cultuurvelden van het landbouwstation te Lukonzolwa, Katanga, 1911

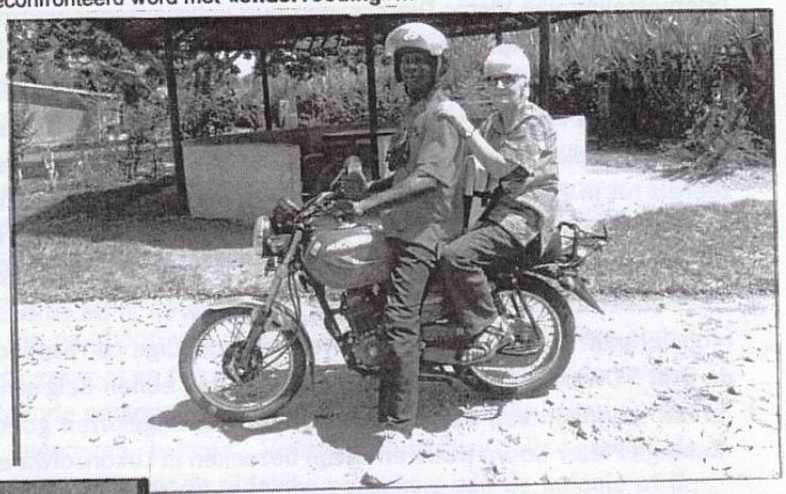
Pieter Cosyn zal nog net voor het uitbreken van WO I terugkeren naar België. Hoe het hem tijdens de grote wereldbrand is vergaan heb ik niet kunnen achterhalen. De resultaten van de landbouwmissie Leplae waarvan hij deel heeft uitgemaakt hebben echter pas in de jaren 1920 ten volle hun nut kunnen bewijzen. Wat Edmond Leplae, die tot 1933 op het Ministerie van Koloniën aan het hoofd van de Dienst Landbouw is gebleven, wel al reeds in 1917 onmiddellijk, en in het kader van de oorlogsinspanning, heeft doorgeduwd is de invoering van de verplichte landbouwculturen. Een maatregel die door de enen werd bejubeld maar ook door velen werd bekritiseerd vanwege zijn grote impact op het traditionele dorpsleven van de Congolezen. De kroon op het werk van Leplae als hoofd van de Dienst Landbouw was echter de oprichting van het NILCO/INEAC in 1933 (KB van 22/12/1933 – plechtige inhuldiging op 23/03/1934 door Koning Leopold III en Minister van Koloniën Tschoffen.), een instituut dat wereldfaam zou verwerven vanwege haar wetenschappelijke kennis van de tropische landbouwkunde.

Eddy MERVEILLIE

'CONGO BABBEL' uit KANANGA (Kasai) van Zuster Lieve VAN WYMEERSCH(Brakel)

Zuster Lieve is intussen 80 geworden en heeft er 50 Congojaren opzitten! Toch opteert ze als 'resterende'missionaris zich te blijven inzetten voor de 82 Congolese Vincentiuszusters als coordinerende overste.Deze zijn verspreid over 7 kasaibisdommen... Wij blijven haar steunen!

De **stilte** van de voorbije weken heeft niks te maken met de « neerwaartse gevoelens die vorig jaar, maandenlang, mijn doen en laten domineerden » ... absoluut niet!
Integendeel ... op volle toeren draai ik. Van 's morgens tot 's avonds begaan en bezig rond de honderden ondervoede kinderen uit Kananga...
Het is de eerste keer in mijn 50 jaar Congo, dat ik zo sterk geconfronteerd word met **«ondervoeding»**...

24 april 2018 – CB

Geld ... geld ... geld ... geld ...

Wij reisden naar MUETSHI. De verst afgelegen Vincentiusgemeenschap onthaalde ons héél hartelijk *(op 265 km van Kananga).*
Het was einde maart 2018.

Een onvergetelijke reis werd het !

Alle kansen kregen wij om de treffende, **nieuwe realiteit** aan de levende lijve te ervaren en te beleven. Wij reden doorheen de weidse natuur,

die niettegenstaande de nog smeulende herinneringen aan opstand, geweld en dood, **roekeloos verder leefde**.

Een weelderige natuur die de dorpsmensen opnieuw **dwingt,** indien ze willen
OVERLEVEN, van mee te groeien ...

Duizenden bomen binden nog altijd de blauwe lucht aan de warme aarde ...

De wind zwiert of streelt doorheen hun takken en riep ons toe :
« zij blijven bomen, rechtop de hemel in .... »

Wat enorm verraste ... het leven bruiste in de dorpen. Geroep en getier doorkruisten de lucht. Met veel meer haast dan naar gewoonte stormden jong en oud naar de zandweg om de naderende jeep toe te juichen. Een bovenliggende kreet eiste onze aandacht :

« makuta ... (geld) **....makuta ... »**

Wij begrepen er niks van tot wanneer wij Muetshi binnen reden.

Duizenden mensen vulden het dorpsplein voor de kerk. Geordend in lange rijen, merkten wij dat het vooral vrouwen, jongeren en kinderen waren die zorgeloos en gedwee de richtlijnen volgden van een groep drukdoende mannen. Een sfeer van rust en voldoening bond deze massa samen.

Toen wij onze gemeenschap binnen reden trof ons daar ook de blije, geruststellende omhelzing van medezussen en weeskinderen.

De binnenkoer stond halfvol met 6 mooie, splinternieuwe jeeps. Héél duidelijk konden wij lezen : WORLD VISION en WORLD FOOD PROGRAMME *(de twee wereldorganisaties die de westerse hulp ter plaatse brachten).*

Wij werden ook begroet door een equipe vrijwilligers in dienst van deze organisaties, afkomstig uit Kinshasa en Oost-Congo. Zij logeerden bij de zusters.

Zonder dralen kregen wij te horen dat er hier al 2 volle dagen **pakken geld** uitgedeeld werden. De zolang verwachtte buitenlandse hulp zakte eindelijk af naar het binnenland.

Ongelooflijk … nog nooit zag, voelde en verbruikte de bevolking uit de streek zoveel geld.

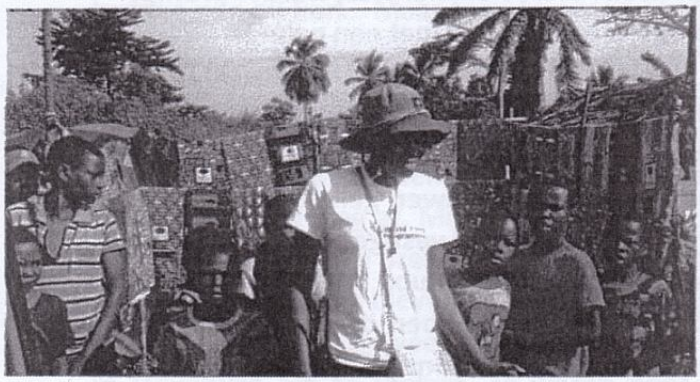
Hoe ging men te werk ?

Een goeie maand geleden werd er, met hulp van aangeduide mannen uit de streek, een vlugge volkstelling georganiseerd. Men schreef de namen op van de families die het ergst getroffen werden door de voorbije rebellie. Aan de moeders van de getroffen gezinnen werd een « herkenbaar genummerde kaart » toevertrouwd.

Die kaart werd hier in Muetshi het **tovermiddel om pakken geld te krijgen.**

Zij gaf recht op 31.000 FC *(19 $ = 15,5 €)* per kind … moeders kregen zomaar 310.000 FC toegeschoven, wanneer ze vertelden dat zij 10 kinderen hadden. Nog nooit hielden zij zo'n pak geld in handen … de som natellen konden ze niet. Oudere moeders stuurden ook hun reeds gehuwde meisjes naar de uitdeeltafel. Met de kaart van de moeder kregen die op hun beurt een som toegestopt. Zij moesten wel een getuige vinden die vertelde dat het genoemde aantal kinderen juist was. Sommige families verzamelden zo 1 tot 2 miljoen Congolese franken (*1 miljoen congolees geld = 625 $; 1,2 $ = 1€). Dus één familie kon zomaar 520 tot 1040 € krijgen*)

Zij konden hun ogen niet geloven … Wij ook niet !

Het geld moest normaal gebruikt worden om zich voedsel aan te schaffen … daar dacht niemand aan. Klederen, fietsen, motos, golfplaten voor op hun hutten, schoenen, emmers, eetgerief … het kon niet op … maar weinigen zochten eten …

In gans de streek van Muetshi was geen zak maniok te vinden. Bonen en maïs werden nog altijd niet geplant.

Maar echt, wij waren dolgelukkig om wat er bezig was … wij hadden geen tijd om veel en lang na te denken. De mensen kregen eindelijk hulp. Met hart en ziel sloten wij ons aan bij deze uitbundige massa. Van harte namen wij deel aan het feest.

Had de bevolking van Muetshi dat geld nodig?

Zeker en vast.

Maar het geld moest gaan naar de zwaarste slachtoffers van geweld en oorlog uit 2016 en 2017. Iedereen uit de streek weet dat het « centrum Muetshi » nooit getroffen werd door de woeste opstand. De plaatselijke bevolking werd nooit aangevallen, verminkt of vermoord.

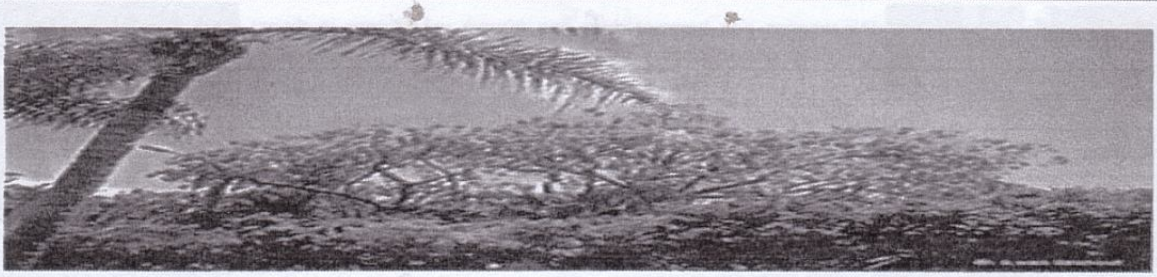
Heel normaal dus dat het geld, dat bedoeld was om de ondervoeding tegen te gaan, niet gebruikt werd voor « eten ». Opvallend investeerden de mensen in kledij, bouwmateriaal, fietsen, moto's, klederen

*Vooraleer het geld uit te delen had men meer werk moeten maken van een soort « **informatie en participatietocht** ». Men had de nodige tijd moeten besteden aan een intern bezoek van de streek en zijn dorpen. Men had beter moeten nagaan of men inderdaad de felst getroffen dorpen optekende. Naast de nodige en juiste administratieve inlichtingen had men het directe contact met de bevolking op gang moeten trekken. Bekwame, gevormde en gekende mensen uit de streek konden ingeschakeld worden voor een proeftijd. Met de actieve klasse van de bevolking had men « **samen** » kunnen zoeken « hoe » het geld investeren en gebruiken om van OVERLEVEN uit te groeien naar een méér « welvarende sociale toestand ».*

In Kananga veroorzaakte de gegeven hulp aan de afgelegen dorpen een **crisistoestand.**

De stad genoot niet van die gulle gelduitdeling (*is ook niet aan te raden in een miljoenenstad*). Bij het begin van de hulpacties ten voordele van het binnenland, startten enkele hulporganisaties met de opkoop van al het beschikbare voedsel (***maniok, bonen, maïs***) in de stad. Zonder schroom betaalden zij het driedubbele van de normale verkoopprijs (***zij beschikten immers over de nodige dollars***). De voorraad op de markten, in de veilingen en de magazijnen werd opgekocht, in vrachtwagens geladen.

Het gevolg: de prijzen vlogen de hoogte in en de berooide bevolking van de stad kon het financieel niet aan om te concurreren met de organisaties. Gevolg: **uitbreiding van de miserie in de stad.**

30 JUNI 1960, nu 58 jaar geleden – DIPENDA cha cha cha

EN TOEN GING HET LICHT UIT ....

Ik denk dat ieder van ons nog heel precies weet waar en met wie hij die dag was, wat hij deed en hoe hij zich voelde toen Lumumba zijn vernietigende toespraak hield en de Koning beledigde... Heel wat Mohikanen hebben hun herinneringen van deze onheilsdag voor mij neergepend. Spannende, moedige , soms triestig- dramatische verhalen van radeloos vluchten, soms gepaard met brutaal geweld. Ik wijd er een hoofdstuk aan in ons " jubileum- boek 10 jaar Mohikanen' dat verschijnt in oktober ek.

Hieronder ons verhaal, uittreksels uit het boek " Onze dagen in Congo ". Na een eerste term al vrijgezel in ' le bagne du Kasai ' ttz. het afgelegen oerwoud gewest Dekese, kreeg ik een droompost: Dimbelenge, savannestreek met het prachtige Munkamba meer, ook "Luluabourg Plage " genoemd. Helaas wat ik nog niet wist: de stamstrijd Lulua/Baluba brak daar los. Daar ik uitzonderlijk Lingala sprak en reserve officier was, werd ik prompt in de Force Public ingelijfd en kwam ik naar mijn "streek " terug met een peloton zwarte gendarmen. Een goede zet want zo was de administratieve en de militaire macht in de zelfde blanke handen. Lieve mocht naar huis.... Ze bleef.

De streek was daar een grensgebied tussen de Baluba en de Lulua. Dat was het tragische van de Kasai-provincie. De Baluba die een paar eeuwen geleden vanuit het noorden door de Arabieren verdrongen waren, zijn zich komen vestigen tussen de Lulua die de eigenaars waren van de gronden, de waters enz. De Baluba hadden daar geen rechten, maar toen de blanken gekomen zijn, de paters, hebben de Baluba die niet mochten jagen, vissen enz. maar groot waren en niet dom, zich onmiddellijk in de armen geworpen van zowel de staat als van de missionarissen. Ze zijn allemaal verplegers, chauffeurs, klerken .. geworden zodat in heel de Kasai alle posten bezet waren. Op de financien van Luluaburg bijvoorbeeld zaten 70 zwarte commiezen, 68 Baluba en 2 Lulua. Op het ogenblik dat onze " Pax Belgica " verdween, onze autoriteit daar werd teruggetrokken, heeft zich dat natuurlijk gewroken: uitmoording van de Baluba terwijl we nog maanden voor de Onafhankelijkheid zaten en ik zat daartussen.

Ik reed rond met een camion met soldaten of een minibusje met enkele goed betrouwbare mannen. We moesten overal gaan patrouilleren, de missies gaan geruststellen, bij de colons gaan zien war er eventueel zo gebeuren voor evacuatie enz. Een van mijn opdrachten was ook om de klachten van de Brasserie en van Cotoneo na te gaan. De laatste tijd werden er, dat waren de eerste ziekten van de onafhankelijkheid overal op de banen bij de dorpen putten gemaakt in het zand. De camions reden daarin vast, en heel het dorp kwam dan bakken bier eisen. . Eens volgde ik vanop afstand zo'n camion tot die vastreed en toen ze aan het plunderen waren, kwamen wij ...

We hadden ook de Batetela als buren, dat was de stam van Lumumba. Die zaten ook overal bij ons binnen. Het was een zeer moeilijke en woelige streek. Herhaaldelijk zijn en in de koloniale geschiedenis opstanden geweest vooral onder de Tweede W.O. ... ...

.. en heel wat Chefs werden opgehangen . De enige communistische partij ooit in Congo opgericht, bevond zich in Dimbelenge. Dat hebben we pas achteraf geweten. In een publicatie van mij nam ik als titel: " ze wisten alles van ons, wij wisten niets van hen". Dat heb ik zelf meer dan eens moeten ervaren.

De Dipenda cha cha cha verliep zoals overal in het binnenland, dus uitbundig en feestelijk. Alle staatsagenten waren op de hoofdpost komen logeren. We merkten wel twee fenomenen: kleurrijk uitgedoste chefs die we vroeger nooit zagen en de eerste groepjes " jeunesses " verschenen uitdagend op straat. Vanaf 5 juli kreeg ik geen contact meer met mijn bataljon, dus ook geen eten meer voor mijn soldaten. Ik ging me dus met handgranaten (sic) in vis bevoorraden in het mooie FWA meer, wat mijn troep formidabel vond. Ik had ook alle wapens van de blanken verzameld. Men wilde die stelen maar de dieven wisten niet dat de koffer van mijn VW. vooraan zat !

Toen we op 6 juli hoorden wat er gebeurde in Thysville en Leo, bracht ik de 20 blanken samen in een hotel aan het nabije Munkamba meer (zie frontfoto ons Ledenblad)De camions met muiters uit Luluaburg die rond het meer reden, durfden de steile weg niet afrijden .In de nacht besloten de panickerende blanken op eigen houtje te vluchten. Ik bleef bij mijn soldaten die eveneens doodsbang waren en niet begrepen wat er gebeurde. Intussen hadden de Para's Luluaburg bevrijd en een vriend kwam ons met zijn "Piper-cup" halen. Hij landde met zachte banden op de zandweg voor de deur. Ik gaf het bevel over aan mijn sergeant-majoor. Lieve zat al naast de piloot waar ik zonder bagage nog bij kon... Maar toen kwamen een paar Batetela soldaten(stam Lumumba) me zeggen dat ik blijven moest. Ze vreesden dat ik de Para's ging halen... Het vliegtuigje vertrok met Lieve en ik bleef... Hoe moest dat nu verder ???

Na veel en lange " palavers "kon ik mijn troep toch overtuigen SAMEN naar de stad te vertrekken. Overal werden de wegversperringen prompt weggehaald. Bij de luchthaven sloten Para's de weg af. Mijn sergeant werd grijs van schrik en smeekte me hem naar het militaire kamp te brengen. Dat moest ik toch, vond ik. Helaas daar vloog ik de bak in, met 2000 muiters bleven de Para's daar weg. Een 50tal blanke officieren zaten daar al 2 dagen vast... Dan weer geluk: Kasavubu en Lumumba maakten een tussenlanding in Luluaburg om te tanken. Ze waren door Tshombe in Katanga teruggefloten. Ze kalmeerden de muiters en we waren vrij ! De luchthaven was een hallucinant spektakel van hysterische vluchtelingen en duizend achtergelaten wagens. Daar ik in geen geval naar Belgie terug wilde, kroop ik clandestien in een Amerikaanse Globemaster die protestantse missionarisfamilies evacueerde via Zuid Afrika, waar ik Lieve zou terugzien. Onderweg werd ik ontdekt en ik werd in Elizabethstad uit het vliegtuig gezet. Bij de Salesianen zocht ik burgerkledij om met de trein zuidwaarts verder te reizen. Een gelukkig toeval besliste er anders over....

Een Belgisch majoor ontfermde zich over mij en raadde me aan om nog even te blijven: Tshombe zou 's nachts zijn eigen" Katanga Dipenda " uitroepen. Ik trok op met de Para's om als tolk alle F.P. eenheden te ontwapenen en... over de grens te zetten. Toen de gruwelijke oorlog van Tshombe tegen de noordelijke Balubakat -rebellen begon nam ik ontslag: ik was een Belgisch officier, geen huurling ! Ik kon mijn repatriatie vermijden door, via via, ...dienst te nemen in Tshombe's " Pers en Informatie" diensten waar ik met mijn talenkennis iedereen de loef afstak

Intussen kwam Lieve terug als eerste blanke vrouw in een quasi lege Boeing 707 en werkte voor ACEC tot in 1975. Ikzelf, na mijn uitwijzing in 1963 door de UNO maakte de teleurgang mee van UNION MINIERE: einde Congo loopbaan.

Bob Vanhee

MPENGE

door Herman Van Kerckhoven

deel I

Onder het tentvormig dak van de veranda in het midden van het dorp zat Chef WEBASI gehurkt achter een smeulend houtvuurtje. Hij wou zich beschermen tegen het rondvliegend ongedierte en eveneens ontsnappen aan de schroeiende middagzon. Het rood aardeplein zinderde onder de ondraaglijke hitte. Even verder stond het administratief gebouw en het tribunaal met een ijzeren golfplaten dak omgeven door een rij mangobomen. Hun gebladerte was roerloos terwijl nu en dan een vrucht met een storend geluid op het dak viel te midden van de middagrust. Het was niet normaal dat WEBASI zich op het middaguur terugtrok onder de veranda. Ze was immers gebouwd om de ouderen van het dorp en de notabelen te laten palaveren over alles en nog wat. Maar hij zat daar alleen. Hij had nood aan de rookwalmen van pijp in palmriet gevuld met gedroogde papaver. Hij was ervan overtuigd dat hij zodoende de nodige inspiratie zou vinden om zijn problemen op te lossen.

Was het de schaamte, die hem zover dreef of de wrok, die zich al enige tijd van hem had meester gemaakt? Misschien wel want sedert enige tijd voelde hij zich benadeeld door de overheid. Tijdens de laatste jaren hadden andere dorpen van de streek van de Basengerés hospitaal-dispensaria en scholen gekregen van het Fonds voor Inlands Welzijn (F.W.I.). Daarenboven waren ze onderling verbonden met een uitgestrekt wegennet. Dit had voor gevolg dat de Portugezen met hun vrachtwagens regelmatig naar de grote markten kwamen om goederen op te kopen of te verhandelen. Ze bouwden ook magazijnen op al die plaatsen. Maar MPENGE was niet aangesloten op dit wegennet. Erger was nog het feit dat het dorp van WEBASI op 12 Km van de hoofdplaats BANDJOW-MOKE lag. Elk jaar moest zijn volk hun fibersproductie 6 Km door het moerassige en zompige woud zeulen tot op de markt.

Reeds vroeger was hij zijn beklag gaan maken bij de toenmalige MONDELE-MBOKA (de blanke streekoverste). Hij had hem verteld dat hij met zijn volk een dijk wou bouwen zodat de Portugezen ter plaatse de landbouwproducten zouden komen kopen en ophalen. Maar toen hij dit plan was gaan bepleiten had hij bot gevangen. De chef was daarenboven erg vernederd toen hij daarenboven te horen kreeg dat hij niet in staat was zo'n werk uit te voeren.

Er was nu een nieuwe streekoverste, die heel wat bekendheid had verworven met aanleggen van een dijk naar MASIMBA waarbij hij met vlot een camion over de 65m brede OLONGO-LULE rivier had vervoerd. Op een vroege morgen, toen hij wist dat de blanke in BANDJOW-MOKE zou zijn om belastingen te innen en palavers op te lossen, hulde hij zich in zijn nieuw rood deken. Die dag bestede hij een bijzondere zorg om zijn gelaat met NTUKULA en andere gebruikelijke kleuren te versieren. Nadat hij zijn hoofddeksel met de ronde koperen schijf (kenteken van de chefs) had opgezet ging hij naar de NDOKI (tovenaar) met 2 eieren en een kip aldus verzekerd om een goed resultaat te bereiken.

Rond 11 uur bereikte hij de woonplaats van de streekoverste waar al een sliert mensen stond te wachten voor het zogenaamde "RAPPORT". Hij liep rechtdoor naar de BARZA en plantte zich neer op cementen vloer die ongeveer 30 cm boven de grond uitstak. Nog maar even was hij neergezeten of de planton kwam hem te recht wijzen en zeggen dat het onbeleefd was op de BARZA te komen zitten.

WEBASI verbeet zijn woede en ging zich in de voortuin onder een bloemenstruik verschuilen tegen de zon. Hij wou zijn kansen niet verspelen omwille van een relletje met de planton. Toen het uiteindelijk aan zijn beurt was ging hij naar de streekoverste en groette hem met het gebruikelijke "MBOTE MONDELE", haalde

prompt de 2 eieren van onder zijn deken en toverde ter zelfdertijd de kip tevoorschijn. "Cadeau !" zei hij. Maar VERKHELEN kende al een tijdje de inlandse gewoonten en vroeg onmiddellijk: "BONI?" (hoeveel is het?). WEBASI zei "LIKAMBOTE MONDELE " (het is niks). Daarop haalde VERKHELEN 10 frank uit zijn hemdzakje. De chef nam de twee briefjes van 5 franken en zei merci zonder verder commentaar en hiermede waren de preliminaire beleefdheidsformules afgewerkt.

Met een uiterst treurig gezicht begon hij zijn :"TOZALI NA MPASI MINGI." (we zitten dik in de miserie) en hiermede was de inhoud van zijn verhaal duidelijk aangebracht, waarmede hij wilde duidelijk stellen dat zijn volk al die jaren onrecht werd aangedaan. Telkenmale werden zij verplicht om hun landbouwproducten 12 Km, waarvan 6 Km overstroomd en moerassig oerwoud, op hun rug naar de markt van BANDJOW-MOKE te zeulen. En toen kwam duidelijk de vraag of hij, WEBASI een dijk van 6 Km mocht aanleggen om de Portugezen naar MPENGE te laten rijden voor de aankoop en de verkoop van alle goederen en ook een magazijn te openen, maar dat laatste verzweeg hij handig.

Toen het probleem duidelijk was uitgelegd, nam VERKHELEN onmiddellijk een voorzichtige houding aan. Hij zei dat er geen begroting was voorzien voor die werken maar dat hij de volgende week zou komen kijken wat er juist te doen viel. WEBASI was overtuigd dat hij had gescoord want de blanke had belangstelling getoond.

De volgende week stond WEBASI VERKHELEN op te wachten aan de dorpsrand van BANDJOW-MOKE op de oude weg naar het overstroomde oerwoud. De stand van het water in het regen seizoen tekende zich af tot op een hoogte van ongeveer één meter vijftig op sommige plaatsen. Er lag een grote prauw klaar aan het einde van de weg en WEBASI had door zijn mensen reeds heuveltjes rond bakens laten ophopen, die de richting van de dam aanduiden. Links en rechts van die hopen zand waren op een evenwijdige afstand diepe greppels gegraven. In de moerasgrond werd de modder op de middenberm gegooid om daar op te drogen. VERKHELEN was sterk onder de indruk van de omvang van de werken maar hij was zich ook bewust van de onverzettelijke wil van de Chef om aan zijn dorp dezelfde voordelen te bezorgen als deze, die reeds bestonden voor GONGO, TANDEMBELO en nog vele andere. Toch herhaalde VERKHELEN dat er geen geld was om die werken te betalen. Als MPENGE zulke dijk wilde verwezenlijken dan zou het met de werkkracht van het eigen volk moeten geschieden. Het waren tenslotte de inwoners van dat dorp die van alle voordelen zouden genieten. Slechts één zaak kan ik beloven, zo ging VERKHELEN verder, ik zal de hoofdsurveillant van de kantonniers vragen jullie met raad en daad bij te staan. Aangezien er geen andere keuze was moest de Chef van MPENGE hiermede tevreden zijn. En zo kwam het dat MUNONGO zich enkele dagen later aanbood bij de streekoverste.

MUNONGO was geen MOSENGERE. Hij was destijds aangeworven door de voorganger van VERKHELEN. Hij was een stoer gebouwde man met een fijn gelaat. Hij was een verstandige kerel en had de reputatie vroeger in moeilijkheden vertoefd te hebben. Niemand wist juist waar hij vandaan kwam. Het was een kwestie van gissen en vermoeden maar de streekoverste had ondertussen de beste ervaringen met hem gehad. Hij had hem reeds uitgelegd wat hem te wachten stond en de volgende dag ging de surveillant naar de Chef van MPENGE om een goed idee te hebben over heel de situatie. Toen hij terug kwam bij VERKHELEN vestigde hij de aandacht op het doorstroomprobleem m.a.w. de mogelijkheid om de dijk te beschermen tegen het stijgend water gedurende het regenseizoen.

Na tal van berekeningen en de zoektocht naar de snelst uitvoerbare werkwijzen kwamen ze tot de vaststelling dat de meest voor de hand liggende oplossing erin bestond 33 kleine dijkjes te bouwen van ongeveer 180 meter lengte, 30

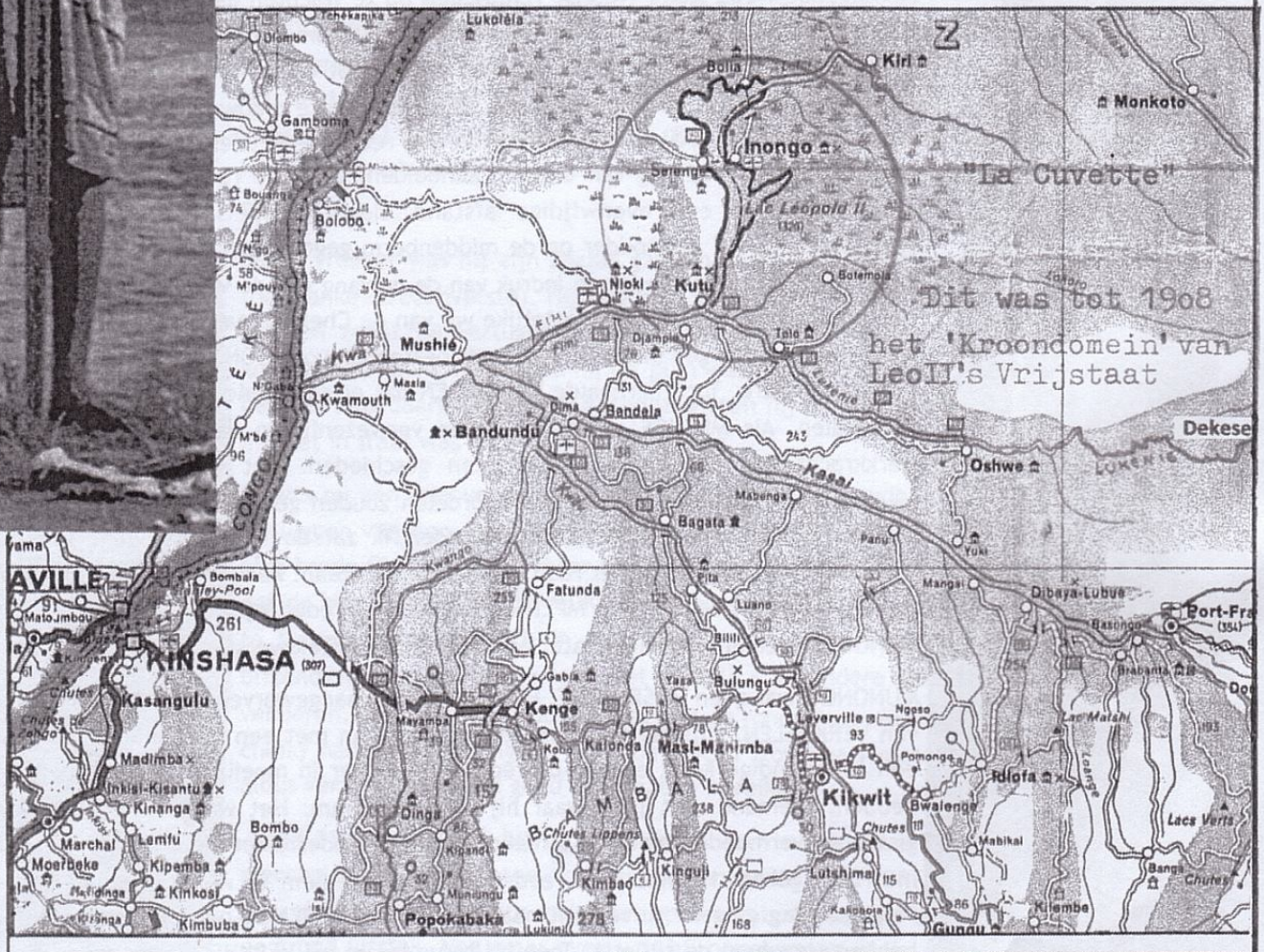

doorstroomgeulen van telkens 3 meter breedte en één van 20 meter. Dit betekende dat er 31 brugjes van ongeveer drie meter lengte zouden moeten gebouwd worden en één grote brug van 20 meter lengte. Zover waren de plannen gevorderd toen VERKHELEN en MUNONGO mekaar verlieten en de duisternis de plaats innam van de zon. De maand mei was ondertussen bijna voorbij en het zou de laatst maal zijn dat het volk van MPENGE met hun fibers naar de markt van BANDJOW-MOKE togen. Zo meende ze althans.

Beste lezer, het is niet mogelijk alle activiteiten van VERKHELEN op te sommen. Zonder uw geduld op de proef te stellen, want ik was jullie iets aan het vertellen over MPENGE en het ligt niet in mijn bedoeling om jullie af te leiden met andere verhalen. Indien toch die indruk gewekt zou worden, dan gaat het om informatie, die heel de historie verduidelijkt.

Wanneer de streekoverste soms in BONJOW-MOKE kwam kon hij niet nalaten om naar de dijk van MPENGE te gaan kijken. De werken vorderden goed maar in november zouden ze toch moeten stilgelegd worden omwille van het naderend regenseizoen. MUNONGO zou dan verplicht worden om de gewone controle op het werk van de kantonniers te hernemen en er voor te zorgen dat de staat van het wegdek een permanent gebruik zou toelaten voor het verkeer. In die periode kreeg de familie VERKHELEN hun eerste kindje Het was een jongen. Ze waren zeer gelukkig maar toch ook wel bezorgd voor de onvoorziene gebeurtenissen van hun reizend leven.

wordt vervolgd...

Ons medelid Herman Vankerckhoven uit Edegem blijft ons verrassen met prachtige bijdragen over het broesseleven in het toen nog ongerepte oerwoud district Inongo in het regenwoud van 'la Cuvette' Hij was er hulpgewestbeheerder tot juli 1960. Zijn kennis van de streek en volk is verbaznd. We verwachten nog meer bijdragen!!!

Waarom herdenken wij op 30 juni de "*DIPENDA*"?

UITNDIGING 10e DIPENDA WAKE - zaterdag 30juni.

- **Vanaf 11 u. onthaal in de Lounge-resto KINC POLIS Koningin Astridlaan 12 OOSTENDE -tel. 059/43 88 88**
- **Ruime Parking en tram 3e halte vanaf station om het kwartier.**
- **Stel zelf uw tafel samen en laat ons uw disgenoten kennen.**
- **Niet-leden betalen lidgeld van€15- dat geldig is voor 2019.**

Inschrijving: door storting van €38- pp. Op rekening Robert Vanhee
BE 50-9730-3024-3018 (tot 25 JUNI)

We beginnen met bubbels natjes en droogjes, gevolgd door een 4 gangen feestmenu. We sluiten af met gevarieerd ijs, koffie en versnaperingen.
ALLE dranken TIJDENS de maaltijd: wijnen, bier, water, frisdrank INBEGREPEN.

Allen van harte W E L K O M !

